U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. S.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem J. Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 120/7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2009, č.j. OAM-180/VL-18-08-2009, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 2. 2010, č. j. 62 Az 8/2009 – 22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 24. 3. 2009, č.j. OAM-180/VL-18-08-2009. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se s tímto posouzením žádosti ztotožnil. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 či § 14a zákona o azylu nemohou být problémy stěžovatele s jeho věřiteli a dlužníky – policisty, či snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Krajský soud konstatoval, že jednání věřitelů, kteří žalobci vyhrožovali, bylo motivováno výhradně snahou o navrácení dluhu, byť byly použity nezákonné prostředky. Stěžovatel se mohl obrátit na státní orgány, popř. nestátní organizace s žádostí o pomoc, nebo splacení dluhu řešit jiným způsobem. Ze strany dlužníků - policistů šlo o nezákonné obohacení, ani toto jednání stěžovatel neřešil, ačkoli tuto možnost měl. Fakt, že se šlo o jednání policistů, podle krajského soudu neznamená, že by jiné oddělení policie, nadřízené orgány, případně jiné státní orgány či nestátní organizace nebyly ochotny stěžovateli ochranu poskytnout.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Ostravě včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že krajský soud stejně žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně bezdůvodnou. Stěžovatel se v zemi původu dostal do finančních potíží, nebyl schopen zajistit si legálním způsobem prostředky pro svou obživu. Když žádal o zajištění zaměstnání či sociálních dávek, byl státními orgány odmítnut. Když chtěl provozovat živnost na zpracování dřeva, byly mu ze strany policie kladeny nezákonné překážky. Stěžovatel proto vycestoval ze země a požádal o mezinárodní ochranu. Má za to, že v jeho případě je dán důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do skupiny nezaměstnaných, kteří nemají hmotné zabezpečení a země původu tuto situaci toleruje, resp. podporuje. Stěžovatel upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka vymezující pojem pronásledování. Stěžovatel dále namítl, že žalovaný neprovedl dostatečným způsobem dokazování, ve správním řízení proto nebylo možné spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nepřihlédl k tomu, že stěžovatel má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. Krajský soud se tímto procesním pochybením žalovaného nezabýval. Žalovaný své rozhodnutí dále neodůvodnil v souladu § 68 odst. 3 správního řádu. Skutková tvrzení stěžovatele vůbec neověřil a bez dalšího uzavřel, že důvod pro udělení mezinárodní ochrany neexistuje. Závěr žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné azylově významné důvody, však nebyl podložen relevantními důkazy. Co se týče existence podmínek pro udělení doplňkové ochrany, krajský soud zcela přehlédl situaci stěžovatele, který nepovažuje svůj návrat do země původu za bezpečný vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie. Při vycestování zpět na Ukrajinu hrozí stěžovateli nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že stěžovatel požádal v České republice o azyl, bude podroben persekuci. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, www.nssoud.cz. K námitce stěžovatele týkající se zjišťování skutkového stavu věci pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž soud uvedl, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené...“*. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že břemeno tvrzení v řízení o azylu stíhá žadatele o azyl: „Pokud je nesporné, *že stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 či 14a zákona o azylu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat*“.

Pro úplnost lze doplnit, že samotnými podmínkami ustanovení § 14a zákona o azylu, jakož i problematikou hrozící vážné újmy ze strany soukromých osob, se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz; či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl. Vzhledem k tomu, že podle § 32 odst. 5 zákona o azylu má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín

předseda senátu